

Тетяна Дмитришина

Чарівні жінки, ці українки!

Про одну з таких чарівниць – Тетяну Полікарпівну Дмитришину – наша розповідь

Стежки мого життя

Життєва стежина пані Тетяни брала початок із села Грушвиця Рівненського району. Вона народилася у 1937 році та була п'ятою дитиною в сім'ї. Батьки, Полікарп Потапович та Мокрина Потапівна, працювали у місцевому колгоспі. Мали своє невелике підсобне господарство. Тримали коні, корови, вівці, гуси, кури, качки, а ще і город. Доводилося багато працювати, щоб скрізь встигнути. На відпочинок часу майже не залишалося. Коли підросли діти, то почали трохи допомагати. Мала Тетяна спостерігала за мамою та старалася все від неї перейняти. Дуже любила вона квіти, сама сіяла, садила та доглядала за ними. Вишивала різні візерунки квітів, ще з дитинства. Можливо вони були нав'язні теплими літніми вітрами, що віяли з Грушвицького

готовляти шаблони для цього складного процесу, який у кінцевому результаті завершувався одержанням чудових візерунків на тканині. Так я працювала до виходу на пенсію.

Тетяна Полікарпівна в обробному виробництві виконувала всі планові завдання. Їх продукція користувалася великим попитом. Активна працівниця брала участь у художній самодіяльності. Їхній цех займав перші місця. У колективі склалися гарні стосунки між працівниками. Спільно відзначали свята, дні народження, а також разом відпочивали. Не один раз їздили у Хрінники Млинівського

лісу, а можливо це дар бачення, котрим Бог наділяє вибраних.

Росла Тетяна жвавою, допитливою, ходила до Грушвицької школи. Закінчила 8 класів, отримавши неповну середню освіту. Відразу після школи пішла на роботу. Працювала спочатку посильною у сільській раді. Пізніше стала секретарем сільради. Робота дуже подобалася, але довелося через деякий час її залишити. У 1954 році Тетяна вийшла заміж, народила двох дітей – донечку Світлану та сина Юрія.

І як ведеться у житті, куди голка, туди й нитка. Отож сім'я переїздить у м.Рівне. Зі зміною місця проживання, довелося змінити й роботу. Сім'я Дмитришиних оселяється в Рівному. І постає питання пошуку праці. Якось випадково у місті Тетяна зустріла свого односельця Степана. Розговорилися про те, про се, дійшло і до роботи. Тетяна Полікарпівна мовила:

– Збираюся шукати роботу, куди йти не знаю...

– А куди тобі йти, приходь до нас, на льонокомбінат, – сказав пан Степан. – Будь певна – робота знайдеться.

Моя робота

– Не вагаючись, я збралася на льонокомбінат, – розповіла пані Тетяна. – Велетенський комбінат мене дуже вразив. І коли мені запропонували місце роботи, то я відразу погодилася. А як інакше, адже там стільки людей працювало. Усі молоді та життєрадісні. Я швидко влилася у колектив обробного виробництва. Мене спочатку поставили швачкою. Я підрублювала скатертини та серветки. А через деякий час мене перевели на обробку текстильної продукції на машині (ЛАО). Я освоїла і цю роботу. У хіміялабораторію, де проводився аналіз тканини на визначення її якості, мене взяли лаборантом. А коли в обробному виробництві поставили нове обладнання – фотофільмпечать, де на тканині печатали різні візерунки, – мене взяли шаблонницею. Потрібно було ви-

району та на базу відпочинку в Решуцьк. Навіть до цих пір пам'ятає пані Тетяна гарно організоване свято Івана Купала. Працівники цеху часто їздили в туристичні поїздки Україною та за її межами. Цікаво жилося...

Окрім праці доводилося займатися і профспілковою роботою. П'ятнадцять років Тетяна Полікарпівна була головою профкому. Тісно пліч-о-пліч працювали зі всіма членами колективу. Ділила з ними й радості, й печалі. Було всього на життєвій ниві, але всіх із приємністю згадує.

– Вийшовши на пенсію з обробного виробництва, де відпрацювала 25 років, розпрощалася зі своїм колективом, – говорить пані Тетяна. – Але мені так не хотілося залишати рідний, за стільки років, льонокомбінат. Так хотілося бути потрібною саме тут.

Працюючи, уважна трудівниця, бачила які гори відходів лежали в їхньому виробництві. І тут у неї визріла думка: а що коли їх використати, пустити в діло і мати з цього дохід. Так було і зроблено. У корпусі прядильного виробництва побутових тканин розмістили дільницю платних послуг обробного виробництва. У двох кімнатах із відходів виробництва викроювали і шили вироби для всіх бажаних. Це були чохли на всі марки легкових автомобілів. А також виконували й індивідуальні замовлення.

Тетяна Полікарпівна ще п'ять років працювала швачкою з надання платних послуг. Розпочинала сама, але їй на поміч прийшов Андрій Іванович Наумець. Він відпрацював слюсарем, але мав золоті руки, любив шити. Саме тут він себе й знайшов. Широке поле діяльності, ентузіазм цих працівників дав певний дохід підприємству.

Тетяна Дмитришина неодноразово зазначено була нагороджена грамотами за хорошу роботу. Тридцять прекрасних років вона віддала Рівненському льонокомбінату.

Персональна виставка на льонокомбінаті

Моє захоплення

Захоплення нашої героїні – це вишивка. Коли я відвідала оселю пані Тетяни – її вишивка мене полонила. Я вдивлялася в кожну роботу, кожна з яких несла свій певний зміст. Серед її робіт: зображення різних пір року, пейзажі, квіти, церкви, образи святих... Гобелени старовинної, майже всіма забутої, гуцульської техніки вишивання Тетяна Полікарпівна відродила сама. При вишиванні вона чарує тонкою вишивкою хрестиком, двобічною і прямою художньою гладдю, а також використовує ряд всіляких елементів, придуманих самою авторкою.

Я, надивившись на цю красу подумала: «Яка прекрасна наша українська жінка. Вона і мати, і робітниця, і господиня, і чудова рукодільниця. Вона вишиває, в'яже спицями, гачком, робить решельє. Це Божий дар, переплетений із старанністю та працьовитістю».

Перебуваючи на пенсії, Тетяна Полікарпівна більше уваги приділяє вишивці, їй подобається вишивати, це її захоплення. А вишиває вона стільки часу, скільки себе пам'ятає, від самого дитинства. Любов до вишивання привила їй мама.

Її роботи можна було побачити на виставках, які відбувалися на Рівненському льонокомбінаті, в Острозькій академії, у епархіальному Управлінні УПЦ Київського патріархату. Два рази брала участь зі своїми роботами на «Музейних гостинах».

Острозькій академії пані Тетяна подарувала 22 роботи релігійної тематики та 6 портретів. Рамки на портретах прикрашені українським орнаментом. У Рівненський будинок дитини вона подарувала килим вишитий власноруч розміром 3х4

метри, на якому відтворила старовинний візерунок українського рушника, котрому було більше ста років.

Доля подарувала Тетяні цікаве знайомство:

– У журналі «Вітчизна» я побачила знімки робіт отця, доктора Дмитра Блажейовського. Він вишив 168 робіт. На всі ікони є взірці. Деякі були в журналі, і я загорілася бажанням вишити дещо й собі. Моє бажання здійснилося. А ще я особисто познайомилася з отцем Дмитром Блажейовським на виставці у м.Луцьку. Такий подарунок долі був посланий тільки з небес. Я дякую Богу за це.

Отакі-то наші українки. Вони великі трудівниці. Недаремно про них знають в усьому світі. Нехай же у них все буде гаразд. Вони завжди прагнуть створити затишок, який так потрібний у сім'ї.

– А зараз Вас не тягне на льонокомбінат? – запитую наостанок.

– Звісно тягне, – відповідає пані Тетяна. – Я навіть ходила на відкриття Рівненського льонокомбінату. Аж страх узяти, коли побачила, що зробили з ткацького цеху. Ті руйнівники втратили совість. Побачила я і новий цех. Здивувалася як можна було на таких руїнах зробити все те, що зробив Олег Червонюк. Дай Боже йому здоров'я, щоб він усе витримав і завжди перемагав. Ми, ветерани праці, завжди його підтримаємо.

Виходячи з квартири Тетяни Полікарпівни, я ще раз кинула погляд на ту красу, яка твориться голкою й ниткою і подумала: «Нехай ця краса випромінює добро і зігриває наші душі, бо вона йде з чарівних рук української жінки».

Лариса ГЛОВАЦЬКА